

Barcelona, 9 de novembre de 2017

ANY X. núm. **414**

Construir ponts de diàleg

"Ens dolem dels empresonaments d'ahir: dificulten la construcció de ponts de diàleg. Hem de treballar per la convivència."

JM. Soler, Abat

17:11 - 3 nov. 2017

El diàleg veritable i el debat productiu necessiten que hi hagi respecte mutu, també quan les diferències poden resultar profundes.

Mons. Jaume Pujol

Reunió 224^a de la Conferència Episcopal Tarraconense a Barcelona

El dia 24 d'octubre de 2017 va tenir lloc la reunió n. 224 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió fou presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe metropolità de Tarragona i hi van assistir tots els seus membres. Per primer cop hi van participar els nous auxiliars de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell. També, els bisbes han felicitat Mons. Sebastià Taltavull pel seu nomenament com

a bisbe de Mallorca, que prendrà possessió d'aquesta seu el proper 25 de novembre.

Després de reflexionar sobre la situació social que està vivint el país, van tractar diverses qüestions proposades a l'ordre del dia, de litúrgia, treball envers les drogodependències, amb la presència de representants del CECAS, la propera escaiença del nº 2000 de la revista Catalunya Cristiana, i la situació de la pastoral penitenciària a Catalunya, entre d'altres.

L'endemà, els bisbes van participar a la inauguració oficial del Curs 2017-2018 de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona, que agrupa les facultats de Teologia, Filosofia i "Antoni Gaudí" i diversos Instituts.

"En aquest moment crític que està vivint el nostre país"

Bisbat de Girona: "Preguem per les persones allunyades de les seves llars per les seves conviccions"

(Catalunya Religió) El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, i el Consell Episcopal de la diòcesi ha fet pública una nota "en aquest moment crític que està vivint el nostre país". La nota s'adreça "a tots els membres de les comunitats parroquials i religioses del nostre bisbat" i els demana que "preguin per demanar, una i una altra vegada, que la pau regni en tots els racons de casa nostra i per les persones que per les seves conviccions es veuen allunyades de les seves llars".

Aquest és el primer pronunciament d'una diòcesi que es refereix directament als empresonaments de líders socials i polítics catalans dels darrers dies, i que dona a entendre que són a causa de "conviccions". Alhora no és només una nota del bisbe Pardo. La signa conjuntament amb el màxim organisme de govern de la diòcesi, el Consell Episcopal.

Nota del bisbat de Girona

El Bisbe de Girona i el Consell episcopal adrecen aquesta nota als preveres i diaques de la Diòcesi:

En aquest moment crític que està vivint el nostre país fem una crida a que es respectin els drets fonamentals de les persones i de les institucions. També demanem a tots els membres de les comunitats parroquials i religioses del nostre bisbat que preguin per demanar, una i una altra vegada, que la pau regni en tots els racons de casa nostra i per les persones que per les seves conviccions es veuen allunyades de les seves llars.

Girona, 3 de novembre de 2017

Jaume Pujol Balcells

La Vanguardia. Diumenge, 5 novembre 2017

En els seus famosos Diàlegs, Plató reflecteix els ensenyaments de Sòcrates als seus deixebles, amb qui practicava l'art de debatre. Es tractava d'una discussió sobre temes de transcendència universal, com l'amor, la justícia, la llibertat, assumptes metafísics i morals.

Des del segle V abans de Crist, la filosofia grega va ensenyar a la humanitat a pensar, a valorar, a buscar la veritat, i aquest esforç va representar establir les bases de la civilització occidental.

Dialogar i debatre és un sa exercici intel·lectual al qual cal acudir amb obertura d'esperit, sense barreres prèvies insalvables. Chesterton recordava que en la seva joventut va fundar amb diversos amics un Club de Debat que va començar les seves tasques discutint si realment podia anomenar-se així.

En aquests últims temps a Catalunya hem parlat molt de diàleg, i assistim a debats no desproveïts de raons i emocions. El perill és perdre de vista les persones. En aquest context penso que poden ser útils unes reflexions del papa Francesc al seu llibre El veritable poder és el servei. Hi diu: "L'ètica fonamental dels drets humans proposa de prendre sempre l'home com un fi, mai com a mitjà. Reconèixer en ell el meu proïsme, no el meu competidor, el meu enemic, el meu agressor, el meu problema. Però per què consideraré això d'una persona que no conec i que no té res a veure amb mi? Per ser proïsme jo mateix, és a dir, per ser humà".

El diàleg veritable i el debat productiu necessiten que hi hagi respecte mutu, també quan les diferències poden resultar profundes.

Hi ha una historieta jueva que es refereix a aquesta actitud en relació entre dues persones amb conviccions diferents: Abraham és a la porta de la seva botiga i arriba un ancià pobre i cansat que demana ajuda. L'acull, el renta i li dona menjar. Aleshores s'adona que el foraster pren el menjar sense beneir abans Déu i en recriminar-lo, el vell contesta: "Jo no crec en cap Déu". Enfurimat, Abraham el treu de la botiga a empentes. Més tard Déu li surt al pas i li pregunta: "Abraham, què ha passat?". L'hi explica i Déu li contesta: "He suportat 80 anys la manera de ser d'aquest vellet i tu no pots suportar-lo una nit?"

Els cristians tenim la pedra filosofal per al diàleg: l'amor. Però aquest sentiment no s'improvisa. Procedeix de la pau interior i de la comprensió que és fruit de saber-nos nosaltres mateixos perdonats i estimats per Déu.

Quan es produeixen tensions socials és més reveladora quema i la pau que es visualitza en llocs sagrats, siguin la catedral o la parròquia d'un petit poble. Fixem-nos en una Eucaristia, o en una estona d'oració dels fidels allà congregats. No importen les races, els orígens geogràfics o culturals diversos, les idees polítiques, perquè tots ens sentim germans.

Aquests espais de pau els hem de traslladar a les famílies, a la feina, a les nostres relacions socials. Dialogar i debatre seran verbs fàcils de conjugar si partim de l'estimar.

J. PUJOL BALCELLS, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

(Catalunya Religió) L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, ha estat el primer prelat català a pronunciar-se després de les detencions dels membres del Govern elegits pel Parlament de Catalunya. En un missatge a Twitter de les 9 del vespre d'aquest dijous, el president de la Conferència Episcopal Tarraconense es mostra "profundament preocupat i trist per la situació que s'ha generat avui". Afegeix que "Prego Déu que es preservi la pau social", preocupat per les conseqüències dels empresonaments.

[Jaume Pujol @PujolJaume](#)

Profundament preocupat i trist per la situació que s'ha generat avui. Prego Déu que es preservi la pau social. [20:49 - 2 nov. 2017](#)

Pujol va ser també un dels primers bisbes que va [condemnar](#) la violència policial de l'1 d'octubre a través de Twitter el mateix dia del referèndum.

MANIFEST Sobre els darrers fets ocorreguts a Catalunya

Una quarantena de capellans del Bisbat de Vic fan una crida a utilitzar el diàleg i esperen el retorn dels drets fonamentals i el respecte a la pluralitat de pensament i a les legítimes aspiracions del poble català

MANIFEST Sobre els darrers fets esdevinguts a Catalunya

Els preveres i diaques sotasignats

CONSTATEM el fort trasbals que vivim a Catalunya des de fa temps, però sobretot aquestes darreres setmanes i dies: s'ha fet tot el possible perquè no poguéssim votar, s'ha apallissat brutalment gent pacífica, s'ha tergiversat la informació mentint i negant l'evidència, s'ha tancat a la presó dos homes de pau. Finalment amb l'aplicació de l'article 155 s'ha subjugat tot un poble abolint les institucions votades democràticament pels seus ciutadans, amenaçant amb trenta anys de presó polítics votats pel poble... En resum, es vol negar al nostre Poble, amb mitjans ben poc justos, l'exercici del dret a l'autodeterminació.

El papa Joan Pau II, en el discurs a l'ONU (5-X-1995), legitima aquest dret fonamental quan diu: "Ni un estat, ni una altra nació ni cap organització internacional, no té mai dret a afirmar que una determinada nació no és digna d'existir".

Des d'aquesta perspectiva, i sobretot mirant com es trepitgen drets fonamentals, com a preveres o diaques de les nostres comunitats:

DENUNCIEM la violència, la mentida, la presó, la persecució de les llibertats de reunió i d'expressió, la supressió de les nostres institucions, el Parlament i el Govern, la utilització política dels jutjats amb amenaça de penes extraordinàries i un molt llarg etcètera prou conegut... que han trasbalsat la convivència.

FEM UNA CRIDA a tots els ciutadans, a les forces d'ordre públic i als polítics que les comanden, a utilitzar el diàleg i mitjans sempre pacífics a l'hora de promoure els drets històrics del nostre poble, i **ESPEREM** el retorn dels drets fonamentals i de les més altes Institucions de Govern, l'abolició de judicis polítics, l'alliberament dels empresonats, i el respecte a la pluralitat de pensament i a les legítimes aspiracions del poble català. Preguem per tot el que estem vivint, amb el desig que prevalgui la serenitat, el respecte i la pau.

Bisbat de Vic, 2 de novembre de 2017

Èxode d'empreses

Prop de 2.000 empreses han traslladat la seu fora de Catalunya des de l'1 d'octubre. Les xifres poden variar en els propers dies, tot i que l'increment no es preveu espectacular. L'efecte dòmino ha resultat imparable. Aquest trasllat, segons diferents fonts, ha estat incentivat pel Govern, fins i tot s'ha suggerit que han estat en joc instàncies superiors. El canvi urgent de la llei perquè n'hi hagués prou amb la decisió dels administradors de les empreses en comptes dels seus propietaris donava les màximes facilitats. A la vegada, emetia un missatge que era important fer-ho. Amb el temps, potser sabrem els moviments que s'han produït a l'ombra i l'escàndol probablement estarà servit.

Boicot

Si l'Estat sostenia que Catalunya no s'anava a independitzar per cap motiu, quina necessitat tenia de provocar el trasllat d'empreses amb seu en territori català, si en la seva visió Catalunya és Espanya? S'endevinava una operació d'alt voltatge ben evident: inocular la por. En primer lloc, provocar por a les empreses, que posen el futur en joc si no s'ajusten al guió previst. Una por no només per on tenir la seu, sinó també per un boicot que s'ha atiat des d'instàncies diverses. En segon lloc, injectar por als ciutadans de Catalunya, especialment als independentistes, perquè el manteniment del seu full de ruta els empobriria sense remissió. Aquí s'introdueix un element brutal. Aquest èxode de les empreses obeeix a un càstig implacable i sense pietat, però té molts efectes col·laterals. El Govern afirma que els independentistes són una minoria, important, però minoria i que la majoria silenciosa vol mantenir la unitat amb Espanya. No obstant això, la fuga d'empreses afecta tots els que viuen i treballen a Catalunya, al marge del que pensin. Unionistes, independentistes, passotes, indiferents, neutrals, patidors... tots són víctimes d'aquesta política de càstig. Moltes de les empreses que han traslladat la seu no la tornaran a implantar a Catalunya. Els efectes d'aquesta mesura encara no es veuen gaire, però tindrà efectes negatius a llarg termini. N'hi ha que són capaços de dinamitar inconscientment el futur dels seus fills sense adonar-se que, creient servir la pàtria, afavoreixen els interessos del sistema. Aquest nucli dur del sistema ho té clar. En comptes d'admetre la diversitat i crear complicitats per aprofitar de forma respectuosa els talents dels catalans en benefici del conjunt del país, vol arrasar Catalunya per sotmetre-la. També busca que, almenys en els propers cent anys, no torni a aixecar el cap. L'èxode d'empreses, en aquesta línia, afebleix Catalunya i enforteix Madrid. La negociació del corredor mediterrani, per posar un exemple, bloqueja el progrés. L'article 155 amb la purga de càrrecs com a primera mesura i amb presos polítics després assenyala intencions: «Ni amb tu ni sense tu.» Cal que aturem l'espiral, per via de solució, abans que siguem engolits per ella.

Lluís Serra Llansana

Les grans lliçons dels exclosos

CatalunyaCristiana | 29 octubre 2017 | **Victòria Molins, s.t.j.**

La capacitat que té el marginat de sobreviure en qualsevol circumstància sovint em deixa bocabadada. Els qui hem tingut una vida «normal» en el si d'una família no estem preparats ni per a la meitat del que ells aguanten. Un mal de cap ens deixava a casa, amb les atencions de la mare, i no cal dir una malaltia més greu.

Els marginats sembla que estiguin fets d'una altra fusta. Un exemple són una parella d'amics amb els qui comparteixo molts moments i molts whatsapps quan no ens podem veure tant com voldríem. Tots dos estan malalts i no d'una malaltia que passa amb paracetamol. La seva vida anterior els ha passat factura i ara els seus cossos necessitarien un tipus de vida i de cura que ells no es poden permetre. Amb les seves dues pagues mínimes només els arriba per pagar una habitació i algun altre «vici» del qual no poden prescindir. Les dificultats del seu habitatge és un altre punt que no cal ara remarcar, però que els obliga a estar tot el dia a fora, pels carrers, i amb alguna de les activitats que —gràcies a Déu— s'han sabut buscar. Són atesos a Arrels, a Santa Anna, i amb una capacitat de gaudir de les coses petites, se senten feliços quan van a un centre de dia a cantar, quan surten d'Arrels nets i polits després d'una dutxa o quan esmorzen a Santa Anna i parlen una estona amb nosaltres.

Fa uns dies em van posar un missatge per dir-me que estaven a l'Hospital del Mar perquè a un dels dos li havia sortit un furóncol i se li havia infectat. Això sí, es tenen l'un a l'altre i no s'abandonen en les seves necessitats.

Ens vam trobar i eren ells els que semblava que m'havien de consolar a mi, que mostrava un gran patiment pels seus aspectes. S'han aprimat molt i em sento impotent per ajudar-los a sortir de la seva situació. Són d'aquell grup humà que jo considero en moltes ocasions que no tenen un lloc definit en aquest món. Quan als serveis socials tractem que siguin atesos en alguna associació o en algun recurs, «no donen el perfil»... I dic que són ells els qui m'animen i em diuen que no pateixi.

Va ser aleshores quan l'altre dia em van sorprendre amb una reflexió i unes paraules que gairebé em van arrencar llàgrimes dels ulls. Perquè quan jo mostrava la meva impotència davant la seva situació i els deia que em sabia molt de greu no poder trobar la solució immediata als seus mals, em va dir unes paraules que van ser una gran lliçó d'humanitat per a mi: «Però si ens ajudes moltíssim. Mira, només veure't i explicar-te els nostres neguits, ja ens fa bé. Estar amb tu ja és la millor ajuda.»

Com em podíem dir això davant la meva incapacitat?

Realment, ens donen lliçons contínues.

Realment, són els escollits, els preferits de Déu, els primers.

Realment, són els que «ens aniran al davant al Regne de Déu».

“Realment, són els escollits, els preferits de Déu, els primers”

Els joves, la fe i el discerniment vocacional

Autor Diversos autors participants a les XVII Jornades de Pastoral Juvenil Vocacional | CONFER

Títol Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional.

El camino hacia el sínodo 2018. Jornades celebrades a Madrid els dies 13, 14 i 15 d'octubre de 2017

«Os he dicho esto para que mi gozo esté en vosotros y vuestro gozo sea perfecto» (Juan 15,11).

Este es el proyecto de Dios para toda la humanidad, en todos los tiempos: su Vida en nosotros y nuestras vidas en la suya. “Venga a nosotros tu Reino” (Mateo 6, 10). En este marco, la Iglesia va haciendo su camino para acoger y anunciar esa alegría del Evangelio a todas las personas y a todos los pueblos.

Después del Sínodo sobre la nueva evangelización y la Exhortación Apostólica *Evangelii gaudium*, sobre cómo llevar a cabo esa misión en el mundo de hoy, y después de los dos Sínodos sobre la familia y la Exhortación Apostólica Post-sinodal *Amoris laetitia* acerca del acompañamiento de las familias hacia esa alegría, el foco pasa ahora a los jóvenes. “Como continuación de este camino, a través de un nuevo camino sinodal sobre el tema: «Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional», la Iglesia ha decidido interrogarse sobre cómo acompañar a los jóvenes para que reconozcan y acojan la llamada al amor y a la vida en plenitud, y también pedir a los mismos jóvenes que la ayuden a identificar las modalidades más eficaces de hoy para anunciar la Buena Noticia” (Documento preparatorio para el Sínodo de los Obispos de 2018). Queriendo unirnos a ese camino sinodal, en las XLVII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional de la CONFER nos proponemos recorrer y profundizar el contenido del documento preparatorio para ese Sínodo, ahondando en sus núcleos de reflexión:

- los jóvenes en el mundo de hoy,
- fe, discernimiento y vocación, con un especial acento en el acompañamiento,
- elementos fundamentales de una pastoral juvenil vocacional.

Confiamos que las reflexiones, los diálogos, las oraciones y los encuentros que incluyen estas Jornadas puedan ayudarnos a todos los responsables y agentes de pastoral a ensanchar el corazón y la mente para acoger lo que el Señor nos quiera pedir en este momento, y para avanzar en el camino de acompañar a los jóvenes en el apasionante camino de la fe y de la vocación. Contamos contigo.

Horario

VIERNES 13 - TARDE

16:15 Entrega de material

16:45 Apertura

Oración animada

Saludos y presentación de las Jornadas

17:30 “Los jóvenes de hoy...”

José Mª Rodríguez Olaizola, SJ
Diálogo

18:30 Descanso-café

19:00 “...y la fe de siempre”

José Mª Rodríguez Olaizola, SJ
Diálogo

SÁBADO 14 - MAÑANA

09:00 Eucaristía

09:45 Oración

10:00

“Fe y Vocación”

Amedeo Cencini, Sacerdote Canosiano

10:55 “Discernimiento para una vida en seguimiento”

Amedeo Cencini, Sacerdote Canosiano

11:45 Descanso - café

12:15 “El acompañamiento personal como dinamismo pastoral”

Lola Arrieta, CCV

13:15 Diálogo

SÁBADO 14 - TARDE

16:15 Oración

16:30 Caminos de acompañamiento. Acompañar hoy, ¿dónde, cuándo, cómo?

La integración personal. Esther Lucía Awad, laica. Psicóloga y coach. Especialista en psicología pastoral

La espiritualidad y la experiencia de Dios. Arantxa Gavilán, RJM. Formadora

La búsqueda vocacional. Sergio Requena, sacerdote. Director de la Comisión de Seminarios y Universidades de la CEE

El compromiso social. Javier Baeza, sacerdote. Capellán de San Carlos Borromeo

A los acompañantes. Luis María G. Domínguez, SJ. Profesor de la Escuela de Formadores de Salamanca y Director del Instituto de Espiritualidad de la UPComillas

Diálogo

18:30 Descanso-café

19:00 Vigilia de oración. “María de Nazaret, mujer de fe y de vocación”

DOMINGO 15 - MAÑANA

10:00 Oración

10:15 “Elementos fundamentales de una pastoral juvenil vocacional”

Fabio Attard, SDB

Diálogo

11:15 Descanso-café

11:45 Concluyendo las Jornadas

12:30 Eucaristía

** Animar la oración de las Jornadas las Esclavas del Sagrado Corazón de Jesús*

CONFER adelanta el paso "hacia el Sínodo 2018", proponiendo la vocación como una "historia de amor" en tiempos revueltos

“Responsables de la Conferencia Episcopal Española han avalado este foro de reflexión que ha convocado a 600 agentes de pastoral vinculados a numerosas congregaciones religiosas”

“El jesuita y colaborador de Vida Nueva José María Rodríguez Olaizola reflexionó sobre la vocación como "decisión plenamente libre, no exenta de miedos" y reclamó "adecuar el lenguaje al de los jóvenes actuales”

Más de 600 personas participaron en la jornada inaugural de XLVII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional, organizadas por Confer, este viernes 13 de octubre.

Con el título “Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional. El camino hacia el Sínodo 2018”, este tradicional encuentro de agentes de pastoral se desarrolla en el colegio jesuita de Nuestra Señora del Recuerdo, en Madrid. La edición de este año, según la

organización “tiene como objetivo recorrer y profundizar el contenido del documento preparatorio para el llamado Sínodo de los jóvenes” ahondando en sus núcleos de reflexión: “los jóvenes en el mundo de hoy; fe, discernimiento y vocación, con un especial acento en el acompañamiento, y elementos fundamentales de una pastoral juvenil vocacional”.

Amar en tiempos muy revueltos

Esta cita ha contado con un apoyo institucional de la Iglesia en España que ha quedado visible desde el primer momento, cuando en la mesa inaugural se sentaron **Sergio Requena** Director del secretariado de la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, y **Raúl Tinajero**, Director del departamento de Pastoral de Juventud, ambos de la Conferencia Episcopal Española. Acompañaron al nuevo secretario general de CONFER, el hermano de La Salle **Jesús Miguel Zamora** y a la nueva responsable del área de I Pastoral Juvenil Vocacional, la Hija de la Virgen de los Dolores Mari Carmen Álvarez (<http://www.vidanuevadigital.com/2017/09/30/los-jovenes-corazon-del-sinodo-2018/>).

La primera reflexión de las jornadas la ha propuesto el jesuita **José María Rodríguez Olaizola**. En dos partes ha presentado "Los jóvenes de hoy y la fe de siempre" a través de su estilo propio, con mensajes breves y directos. En un segundo momento, se ha servido de la música y de diferentes testimonios gracias a la presencia del coro Nueve y Cuarto de Valladolid. El jesuita ha destacado la insistencia que los documentos preparatorios hacen para que se escuche a los jóvenes, a ellos directamente, "y no a aquellos que nos consideramos todavía jóvenes de espíritu"

Con el amor como trasfondo de todo su análisis de la realidad juvenil, ha presentado la vocación como "la conciencia de que, entre los muchos caminos que uno puede recorrer, sin embargo, se siente llamado a elegir uno que define su vida y marca una forma de relación con una comunidad y con el mundo" En este camino "la fe da sentido y la decisión libre y requiere, por parte de uno que ponga en juego su voluntad, pero implica renuncia"; señaló aludiendo al "riesgo" que entraña toda vocación como "forma de amor".

Esta **"historia de amor" que es la vocación se debe vivir en una sociedad con "tiempos muy revueltos" en los que "la voluntad es la hermana olvidada del sentimiento"** reclamó Olaizola. El tiempo, la paciencia, la libertad profunda y la pertenencia son algunas de las claves que el jesuita ha desgarnado en su intervención.

Adaptando el lenguaje

Para el salesiano **Xabier Camino**, responsable de animación vocacional de la provincia de Santiago el Mayor con sede en Madrid, Olaizola presentó una serie de "ideas hiladas a modo de tuits, de un relato que tiene como centro el amor, centro de la vocación": Camino, tras la intervención del jesuita, ha subrayado, desde su experiencia acompañando a jóvenes en búsqueda, que **la clave "no es el hacer, ni la voluntad, sino el amor de saberse amados por Dios y llamados por Él"**.

Elsa Franco, del nuevo equipo de animación vocacional de las

Hijas de María Auxiliadora de España, señaló que, en este arranque de las jornadas, Olaizola ha ofrecido, "a través de un lenguaje muy claro, muy sencillo y muy directo, **una invitación, llena de pasión, a tener claro cuál es nuestra misión, a ser coherentes y a darlo todo por el anuncio de Jesús a los jóvenes**". Y, para ello, una de las claves es el conocimiento de los jóvenes concretos, dentro de la variedad de ambientes en los que los agentes de pastoral se mueven, para **"adaptar el lenguaje al de los jóvenes actuales"**, que "necesitan que alguien que les hable claramente de Jesús, pero de un Jesús de hoy".

El laico **Pablo Labandeira** subrayó también la presentación de la vocación "como una forma de amor", en la que cobra importancia "la voluntad, como algo que va más allá del mero apetito, del puro deseo, y del mundo de 'cortos plazos' en el que se haya inserto el joven, la **necesidad de ofrecer marco de sentido a lo que viven los jóvenes**, de cómo es necesario ayudarles a conquistar la libertad".

El estilo del ponente ha **llenado las redes sociales** con algunas de las frases de la charla. Con la etiqueta #PJV17 (<https://twitter.com/hashtag/PJV17?src=hash>) los participantes han tuiteado cosas como: "El amor es más que un sentimiento. Es fecundo, deja huella, no es un momento es historia, son las obras que haces aunque no lo sientas"; **"Dios te espera a ti, no a una versión idealizada de ti**. El Evangelio no es para los perfectos"; "si crees en Dios, te cambia la vida; y si no te cambia la vida es que no crees en Dios"; o "no podemos educar para consumir experiencias, sino para ayudar a los jóvenes caminando, en el acompañamiento, a la adultez".

"No necesitamos héroes sino personas normales" reclama Amedeo Cencini en las Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional

"Amedeo Cencini, experto en teología de la Vida Consagrada, analizó los elementos que componen la vocación cristiana y señaló algunas indicaciones pastorales a partir de las "sensibilidades" de la sociedad actual"
"Reivindicó que "la vocación cristiana lleva a seguir el modelo redentor, el de una persona que se hace cargo de otra persona, que se hace salvador"

Una misa en la capilla del colegio Nuestra Señora del Recuerdo de Madrid supuso el inicio del segundo día de las XLVII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional (<http://www.vidanuevadigital.com/2017/10/14/confer-adelanta-paso-hacia-sinodo-2018-proponiendo-la-vocacion-una-historia-amor-tiempo-revueltos/>) dedicadas a "Los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional. El camino hacia el Sínodo 2018" organizadas por la Confederación Española de Religiosos.

La celebración, presidida por el salesiano **Xabier Camino**, del equipo de CONFER dedicado a esta área, fue una ocasión para rezar por las vocaciones. En su homilía, el sacerdote señaló que mirando a María de Nazaret descubrimos el horizonte de nuestra vida creyente". Para el salesiano, "escuchar la Palabra y ponerla en práctica en nuestra vida es una de las señales que pueden interrogar a los jóvenes y, en consecuencia, suscitar preguntas vocacionales".

El arte de tomar decisiones como creyente

El religioso canosiano Amedeo Cencini ha animado gran parte de la mañana de este sábado, 24 de octubre. En un primer momento ha presentado una reflexión sobre la "el discernimiento desde el discipulado y el crecimiento espiritual". Su intervención estuvo centrada en el discernimiento, como el "arte de tomar decisiones como creyente", según el teólogo de la Vida Consagrada.

Partiendo de esta definición, analizó los elementos que forman parte de este proceso de discernimiento: "el adulto en la fe, sujeto del discernimiento" como "peregrino con sentido del misterio" y "mamante que busca al Amado" y la "acción de Dios en la persona" que es el "objeto del discernimiento" en la que entran la iniciativa de Dios necesaria para la

"respuesta humana". Para el religioso, "el discernimiento no es una técnica o una estrategia, es una actitud vital del amado en busca del amante".

A estos aspectos ha añadido la "sensibilidad humana" como "objeto y sujeto del discernimiento". La "sensibilidad vocacional" para Cencini, es el "deseo interior de buscar el propio lugar en la vida, escucha de todo lo que ayuda en esa búsqueda": En este sentido,

expresó que "cada uno tiene la sensibilidad que se merece, que se ha construido, con las decisiones de cada día; ya que cada elección es importante". Por ello, "para despertar la sensibilidad vocacional, tenemos que despertar antes otras sensibilidades de las personas", señaló.

El riesgo de la vocación cristiana

En la segunda parte de su intervención, Amedeo Cencini ha propuesto distintas "sensibilidades" importantes a la hora de hacer la "propuesta vocacional" concreta: la "intelectual-veritativa", la "orante-obedencial", la "espiritual-teológica", la "ético-moral" la "humana-cristiana", la "verdadera-bella-buena" y la "confiante-decisiva". A estos ocho aspectos añadió algunas indicaciones pedagógicas concretas: "la atención a la sensibilidad en general y a la elección única" a la "sensibilidad cristiana o fe como creyente" a las "diversas sensibilidades individuales" y "a los elementos constitutivos individuales de la sensibilidad".

Y es que una de las constantes que ha presentado el canosiano es la distinción entre la decisión humana y cristiana. "Si buscamos decidir humanamente, queremos seguridad, al menor precio, que sea revisable y reversible; calculada y sin riesgos, señaló; mientras que la decisión cristiana implica riesgo, no ofrece claridad absoluta. pero es confiada y fiel, porque "la vocación cristiana lleva a seguir el modelo redentor, el de una persona que se hace cargo de otra persona, que se hace salvador". En este sentido "la vocación es aquella llamada y elección que dice la verdad de mi vida, que la hace bella y buena", definió. Por ello, en la animación vocacional" no necesitamos héroes sino personas normales que quieren hacer de su vida don recibido, un don donado", sentenció Cencini.

Las tres "P" que "ayudan a acompañar: pan, Palabra y proyecto", formula de Lola Arrieta para la pastoral vocacional

"La religiosa pidió a los agentes de pastoral "escuchen a los jóvenes" con los que tratan y les invitó "a vivir la fe de manera confesante, y más pegada al evangelio que a la ley" en las Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional de CONFER

"Recogió las palabras del papa Francisco invitando a los religiosos a acompañar a los jóvenes "en el camino de la vida y en el momento de la desorientación y encender de nuevo en ellos la fe y la esperanza mediante la Palabra y la Eucaristía"

La carmelita vedruna **Lola Arrieta**, del Equipo Ruaj, ha centrado su aportación en las Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional de CONFER en "aquel que acompaña sale al encuentro y regala preguntas de vida para andar el camino". A partir de las grandes tradiciones espirituales, desde el monaquismo oriental a santa Teresa de Ávila o Francisco de Asís o Ignacio de Loyola, ha definido **el acompañamiento como "un modo de diálogo permanente entre compañeros**

y compañeras para acoger la vida, acompañando la vida': hecho con un un "enfoque integral, es decir, aquel que apunta a lo esencial de nuestra vida, la búsqueda y el querer de Dios, teniendo en cuenta los contextos y las culturas".

Perfil del acompañante

La religiosa ha recogido unas palabras del papa Francisco a los Institutos de Vida Religiosa en las que reclama "hermanos y hermanas expertos en los caminos de Dios, para poder hacer lo que hizo Jesús con los discípulos de Emaús: **acompañarlos en el camino de la vida y en el momento de la desorientación y encender de nuevo en ellos la fe y la esperanza mediante la Palabra y la Eucaristía**". Desde este planteamiento, "el acompañamiento está llamado a ser mediación para liberar la libertad de cada persona y alcanzar la vida plena en Cristo".

Aunque el punto de partida de todo acompañamiento es, para Arrieta, **"escuchar lo que pasa en los contextos, escuchar a los jóvenes con los que tratamos, escuchar"**. A partir de la experiencia, la religiosa ha señalado que "casi todos los acompañantes insisten en la idea siguiente: 'se acercan si tú mismo haces algún gesto de acercamiento, si te interesas por ellos, si sales a su encuentro, si te perciben accesible: Y otra idea importante: a veces, estas conversaciones fortuitas, pueden ser la puerta de entrada para el acompañamiento'; aunque también señaló que muchas veces los jóvenes "demandan un encuentro puntual, pero no entrar en un proceso continuado", algo que solo se valora cuando se conoce en profundidad.

Pan, Palabra y proyecto

La religiosa ha propuesto el texto de Jesús con los discípulos de Emaús como manual para

el acompañamiento que este debe hacer "al estilo de Jesús, Él es el modelo de acompañante". Para ella, "la forma de acompañar de Jesús tiene algo que engancha, que lleva el Espíritu dentro".

A partir de los relatos evangélicos de vocación, ha sugerido que "para acompañar hay que vivir la fe de manera confesante, y más pegada al evangelio que a la ley", por ello ha presentado **las tres "P" que "ayudan a acompañar: pan, Palabra Palabra y proyecto"**, fórmula que favorece, a su vez, **tres "C": "crecer, creer y crear"**.

Mesa redonda y oración

La tarde se completó con una mesa redonda dedicada a presentar diferentes "camino de Acompañamiento". La experta en psicología pastoral y coach **Esther Lucía Awad** presentó la importancia de la "integración personal": la religiosa de Jesús María y formadora **Arantxa Gavilán** reflexionó sobre "la espiritualidad y la experiencia de Dios"; el sacerdote v Director de la Comisión de Seminarios v Universidades de la Conferencia Episcopal, **Sergio Requena**, expuso los aspectos de "la búsqueda vocacional"; el capellán de San Carlos Borromeo (Madrid), **Javier Baeza**, acentuó "el compromiso social"; y el jesuita **Luis María G. Domínguez**, profesor de la Escuela de Formadores de Salamanca y Director del Instituto de Espiritualidad de la Universidad Pontificia Comillas, se dirigió directamente "a los acompañantes"

La jornada se cerró con una Vigilia de oración dedicada a "María de Nazaret, mujer de fe y de vocación", con el cantautor Nico Montero.

Fabio Attard en las Jornadas de Pastoral: "El acompañamiento y el discernimiento no son un servicio más, son una necesidad"

"El consejero para la pastoral juvenil de los salesianos reivindicó que "no puede haber una verdadera pastoral juvenil que no sea vocacional"

"Las XLVII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional de CONFER finalizaron con las conclusiones del equipo organizador y una misa final, presidida por Raúl Tinajero, de la Conferencia Episcopal Española"

El último día de las XLVII Jornadas de Pastoral Juvenil Vocacional de CONFER. que han reunido a más de 600 personas en Madrid. Tras la oración, animada por las Esclavas del Sagrado Corazón de Jesús, la última de las conferencias, "Elementos fundamentales de una pastoral juvenil vocacional", la ha pronunciado Fabio Attard, responsable mundial de la pastoral juvenil salesiana y que ha formado parte del grupo de trabajo que ha redactado el documento preparatorio del próximo Sínodo de los Obispos.

Las conclusiones por parte del equipo organizador y la misa final, presidida por Raúl Tinajero, responsable de Pastoral de Juventud de la Conferencia Episcopal, han puesto fin a esta edición.

Actitudes básicas del acompañante

Fabio Attard partió de "la convicción de que no puede haber una verdadera pastoral juvenil que no sea vocacional, como también que no puede existir una auténtica animación vocacional si no es dentro de los procesos y de los proyectos de pastoral juvenil". En línea con el documento preparatorio del sínodo señaló que "hoy más que nunca la preparación en el arte del acompañamiento y en el del discernimiento no es un servicio más que ofrecemos, sino que es una necesidad".

Para alcanzar este reto, Attard propuso tres de actitudes básicas: la humildad que permite "escuchar la realidad" llena de "jóvenes huérfanos con padres vivos" que demandan "autenticidad, coherencia y testimonio" que nos haga pasar de "una mentalidad donde buscamos 'vender' la propuesta, a un camino que sea profético"; la empatía para "entrar en la historia y no solo comentarla" como "actores y no meros espectadores" manchándose las manos y oliendo a oveja como señala el Papa, "proponiendo y no solo criticando" y "aceptando las oportunidades"; y el "testimonio" frente a "una cultura que exalta el individualismo, y que canoniza el éxito y el dinero" y que tiene tres características "estar enraizados", la "esencialidad" y el ser "transparentes".

Como respuesta a los retos de la pastoral de nuestro tiempo, el salesiano ha propuesto "cuidar la formación humana, la vida como un don recibido y cuidado" a través de "educadores y pastores que sean ellos mismos personas en proceso de acompañamiento" y de "itinerarios de conocimiento de la propia historia, motivaciones" elaborados en "diálogo sereno y provechoso con las ciencias

humanas"; dando la primacía a la experiencia de la fe, al descubrimiento de ser amados" para lo que ayuda el "amor y familiaridad con la Palabra de Dios" y "una profunda vida sacramental" -¡Ay de nosotros, si con los prejuicios y precomprensiones falsas, partimos con la idea de que a los jóvenes no les interesa la Palabra de Dios!, advirtió Attard-; e hizo una llamada a la "vida en comunidad y en comunión".

Los jóvenes, protagonistas del acompañamiento

Fabio Attard invitó, además a implicar a los jóvenes en la práctica del acompañamiento. "Para nosotros debe estar claro que tal propuesta de implicación pastoral de los jóvenes les da la oportunidad de ser protagonistas del propio crecimiento mientras estén implicados en la de los demás": señaló

"Adelante con valentía, sabiendo que este camino no es una elección nuestra, sino que es el camino trazado para nosotros por el Señor Jesús" concluyó.

Declaració de Roma

Congreso mundial “Child Dignity in the Digital World” (La dignidad del menor en el mundo digital)

6 de octubre de 2017

Papa Francisco -- “Del modo en el que son tratados los niños se puede juzgar a la sociedad.”

La vida de cada niño es única, significativa y valiosa, y todo niño tiene derecho a la dignidad y a la seguridad. Sin embargo, en la actualidad la sociedad global les está fallando. Millones sufren abusos y explotación de manera trágica y atroz, y a una escala sin precedentes en el mundo entero.

El avance exponencial de la tecnología y su integración en nuestra vida cotidiana no sólo están cambiando lo que hacemos y cómo lo hacemos, sino también quiénes somos. Gran parte del impacto de estos cambios ha sido muy positivo. Sin embargo, nos enfrentamos al

lado oscuro de este nuevo mundo, un mundo que hace posible un gran número de males sociales que están lastimando a los miembros más vulnerables de la sociedad.

Si bien es indudable que internet aporta numerosos beneficios y oportunidades en términos de inclusión social y logros en educación, hoy día los niños tienen literalmente en las palmas de sus manos contenidos cada vez más extremos y deshumanizantes. La proliferación de las redes sociales implica que formas insidiosas como el ciberacoso, el acoso y la sextorsión, son cada vez más comunes. Hay una gran cantidad de imágenes de abuso sexual de niños y jóvenes en internet, y el número no deja de crecer.

El impacto negativo que la pornografía tiene sobre las mentes moldeables de los más jóvenes es otro de los perjuicios considerables de internet. Compartimos la visión de un internet que sea accesible a todas las personas. No obstante, creemos que para constituir dicha visión debemos reconocer el valor inquebrantable de proteger a cualquier menor.

Los retos son enormes, pero no debemos responder con pesimismo ni consternación. Tenemos que trabajar juntos para buscar soluciones positivas que nos fortalezcan a todos. Debemos garantizar a todos los niños un acceso seguro a internet para mejorar su formación, sus comunicaciones y vínculos.

Las compañías tecnológicas y los organismos gubernamentales han demostrado su liderazgo en esta causa y deben seguir innovando para proteger mejor a los menores. Tenemos que sensibilizar también a las familias, vecinos y comunidades alrededor del mundo, así como a los propios niños, para que sean más conscientes del impacto que internet ejerce sobre los menores.

**Child Dignity
in the Digital World**
World Congress
October 3-6, 2017

Contamos ya con sólidas plataformas globales e importantes líderes mundiales que están haciendo progresos significativos hacia la consecución de estos objetivos. El Centre for Child Protection de la Pontificia Universidad Gregoriana lleva a cabo su labor de protección a nivel internacional en 30 países de 4 continentes. La Alianza Mundial WePROTECT, iniciada por el Reino Unido, en colaboración con la Unión Europea y los Estados Unidos, reúne a 70 países, 23 compañías tecnológicas y muchas organizaciones internacionales en esta lucha. Naciones Unidas está liderando un esfuerzo colectivo para la consecución del Objetivo de Desarrollo Sostenible 16.2 de poner fin a la violencia contra los niños de aquí a 2030, en particular a través de la “Alianza global para poner fin a la violencia contra niños, niñas y adolescentes”.

Este no es un problema que pueda resolver una nación, una empresa o una religión actuando de forma individual. Se trata de un problema global que exige soluciones globales. Requiere aumentar la sensibilización y movilizar acciones por parte de todo gobierno, fe, empresa e institución. En la era de internet, el mundo se enfrenta a retos sin precedentes si quiere preservar los derechos y la dignidad de los menores y protegerlos del abuso y la explotación. Dichos retos requieren nuevas ideas y enfoques, una mayor sensibilización a escala global y un liderazgo inspirado.

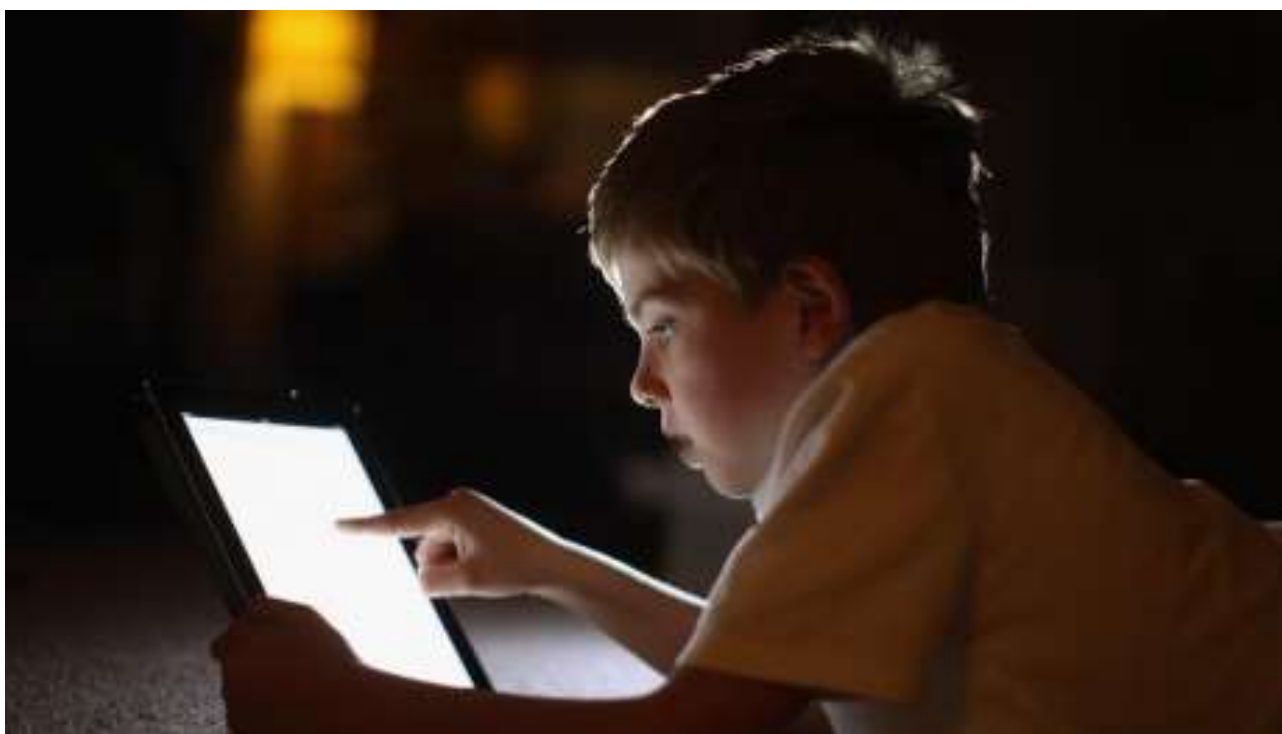
La Declaración de Roma hace un llamamiento:

1 – A los dirigentes mundiales, para que emprendan una campaña de sensibilización global con el fin de formar e informar a los pueblos del mundo sobre la gravedad y el alcance del abuso y explotación infantil, e instarles a que exijan a las autoridades nacionales medidas de intervención.

2 – A los líderes de las grandes religiones del mundo, para que informen y movilicen a personas de toda creencia religiosa y éstas se unan al movimiento global de protección de los niños del mundo.

3 – A los parlamentos del mundo, para que optimicen su legislación y protejan mejor a los menores, y para que hagan rendir cuentas a los abusadores y explotadores de niños.

4 – A los dirigentes de compañías tecnológicas, para que se comprometan a desarrollar y poner en marcha nuevas herramientas y tecnologías que combatan la proliferación de imágenes de abuso sexual en internet, y para que impidan la redistribución de imágenes de menores identificados como víctimas.

5 – A los ministerios de sanidad del mundo y los responsables de organizaciones no gubernamentales, para que incrementen las medidas para salvar a menores identificados como víctimas y mejoren los programas de atención a víctimas de abuso y explotación sexual.

6 – A las agencias gubernamentales, la sociedad civil y los cuerpos de seguridad, para que trabajen por mejorar el reconocimiento e identificación de los menores, y garanticen su ayuda al elevado número de víctimas de abuso y explotación sexual infantil todavía ocultas.

7 – A las las organizaciones de cuerpos de seguridad del mundo, para que incrementen su cooperación a escala mundial y regional y mejoren el intercambio de información en el trabajo de investigación, y para que aumenten sus esfuerzos conjuntos con respecto a aquellos delitos contra menores que traspasan las fronteras nacionales.

8 – A las instituciones sanitarias del mundo, para que impulsen la formación de los profesionales sanitarios a la hora de reconocer los indicadores de abuso y explotación sexual, y mejoren los procesos de denuncia y tratamiento.

9 – A los gobiernos e instituciones privadas, para que incrementen los recursos a disposición de los profesionales de la psiquiatría y de otras áreas de tratamiento, y para

que haya mayores servicios de rehabilitación y tratamiento a disposición de los niños que han sufrido abusos o explotación.

10 – A las máximas autoridades del ámbito de la salud pública, para que se promueva la investigación acerca del impacto que tiene sobre la salud la exposición de niños y adolescentes a pornografía en internet de forma extrema y explícita.

Child Dignity in the Digital World

11 – A los dirigentes de los gobiernos, órganos legislativos, sector privado e instituciones religiosas del mundo, para que promuevan y pongan en marcha métodos que impidan el acceso de niños y jóvenes a contenidos aptos para adultos.

12 – A los gobiernos, sector privado e instituciones religiosas, para que emprendan una campaña mundial de sensibilización dirigida a niños y jóvenes con vistas a formarlos y ofrecerles las herramientas necesarias para hacer un uso de internet seguro y responsable, y para que eviten el daño ya infligido a otros muchos.

13 – A los gobiernos, sector privado e instituciones religiosas, para que adopten iniciativas de sensibilización a nivel mundial dirigidas a que los ciudadanos de cualquier país estén más alerta y sean conscientes del abuso y explotación infantil, y para que los alienten a denunciar dichos abusos y explotación ante las autoridades competentes si ven, conocen o sospechan de algún caso.

En la era de internet, el mundo se enfrenta a retos sin precedentes si quiere preservar los derechos y la dignidad de los menores y protegerlos del abuso y la explotación. Dichos retos requieren nuevas ideas y enfoques, una mayor sensibilización a escala global y un liderazgo inspirado. Por ello, la Declaración de Roma hace un llamamiento a que todos se alcen en defensa de la protección de la dignidad de los menores.

Presentado el 6 de octubre de 2017.

«Posar la Bíblia en mans de les dones és molt revolucionari i potencialment alliberador»

Maria Clara Lucchetti Bingemer, teòloga brasilera

Joan Andreu Parra. CatalunyaCristiana. 5 novembre 2017

Vitalitat, alegria i humor sa recorren les venes d'aquesta teòloga brasilera que parla un castellà perfecte amb sonoritats portenyes —imaginem, per osmosi lingüística amb el seu marit, l'argentí Einardo Bingemer. Maria Clara Lucchetti Bingemer (1949, Rio de Janeiro) és mare de tres fills, àvia de cinc nets, periodista i doctora en Teologia. Va inaugurar el curs de Cristianisme i Justícia el 16 d'octubre passat.

Va titular la seva conferència Transformar l'Església i el món en femení, un enunciat que evoca esperança. La realitat, en canvi, és tossuda. És possible en un món encara tan masclista?

La realitat és molt dura: entre un 25-50% de les dones d'Amèrica Llatina i el Carib pateixen violència domèstica. Però comença a haver-hi instruments com les comissaries de la dona que ha instaurat la Llei Maria da Penha [brasileira que va quedar paraplègica després de les agressions del seu marit] i que permeten que l'agressor vagi a la presó. Les dones pobres en pateixen diàriament. A més, les nenes sovint són iniciades en la vida sexual pel pare, el germà o el cosí, i tenim joves que comencen la seva vida sexual amb una violació o estupe a la mateixa família. Hi ha tota una feina de conscienciació que no té un efecte immediat. Entre les dones de classe mitjana hi ha més consciència de la igualtat. Per a les dones de les classes populars i més pobres, les Esglésies —en plural perquè també hi incloc les

pentecostals— són un camí intermedi de participació: fan grups amb altres dones, llegeixen la Bíblia... tot això fins i tot els dona força per prendre altres posicions.

Però en aquest sentit no tot és progrés...

Certament. A les classes amb més poder adquisitiu cal reflexionar si per emancipar-se cal esclavitzar altres dones: per exemple, dones de fer feines o les àvies, que molts cops són explotades.

També m'impresiona que cada vegada més parelles joves ben situades no vulguin tenir fills i sí animals; no és una elecció humana. O les dones que ajornen la maternitat perquè pensen que la seva fertilitat serà eterna o congelen els òvuls per a més endavant o que són mares sense company. Totes aquestes innovacions de l'enginyeria genètica poden ser un progrés tecnològic, però no sé si són humanitzadores.

A Llatinoamèrica les dones continuen sent caps de família i proveïdores del sosteniment?

Sí, especialment a les classes populars: és ella qui ho fa tot. A Llatinoamèrica l'home està molt esclafat per una feina molt dura i, sovint, alcoholitzat. Les dones no hi entren; tenen la consciència de tirar endavant la família, en són el cap i l'ànima. Pels fills fan qualsevol cosa, hi ha un instint maternal molt present.

També són cap i suport de l'Església. A la Conferència d' Aparecida un bisbe brasiler va admetre: «Hem de donar en el document una paraula a la dona, perquè si marxen, l'Església s'enfonsa.»

I no podem oblidar les religioses; són on ningú no vol anar. Tot i que no tinguin fills, viuen una maternitat, perquè generen vida i fecunditat. Amb 1.000 dòlars salven vides, fan projectes magnífics.

Una tesi seva és que la dona, com que està confinada a l'espai privat, no ha estat emmotllada segons la societat

masculina i això representa una oportunitat d'inventar alguna cosa nova.

A la conferència em vaig referir a les Madres de la Plaza de Mayo. Van dur a la plaça pública el seu dolor privat, la seva orfandat dels fills desapareguts. Ara rescaten els nets, fills dels represaliats, que van ser donats en adopció a militars. Es tracta d'una lluita pacífica, amb una exigència per la veritat i en la qual treballen amb símbols incontestables. Un altre exemple és el d'un grup de dones xilenes del desert d'Atacama, on hi ha fosses comunes de l'època de Pinochet on els cossos no es descomponen i, de tant en tant, afloren. Elles continuen buscant ossos i restes, allà.

Tota aquesta creativitat ha generat pel·lícules, obres literàries i artístiques, ha inspirat internacionalment molta gent. A Rio de Janeiro, on visc, hi ha una violència urbana terrible i molt perillosa. Allà les dones protesten i convoquen la gent de forma nova, sobretot pacífica. Susan Sontag ja ha dit que «la guerra és un joc masculí»; certament, les dones són de la pau, són aliades de la vida perquè la porten al ventre.

La dona en l'Església

Les dones fa segles que es plantegen la seva situació eclesial sense que hagi canviat gaire. Vostè ha afirmat que «l'Església ha d'obrir camins i espais a la dona si desitja tenir futur». Per on es pot començar?

D'alguna manera, ja s'ha començat. Tenim dones liderant moviments en l'Església: comunitats, aportant creativitat en la litúrgia o les teòlogues, que hem arribat per quedar-nos. Ara bé, caldria avançar i prendre's seriosament l'entrada de la dona en el ministeri teològic, i garantir-li un camp de treball amb estabilitat i ajudar-la a créixer en formació, tal com s'estimula els capellans. Llavors canvia el rostre de la teologia.

Llàstima que Francesc no tindrà temps de fer-ho tot i té altres prioritats, però hauria de ser obligatori que les religioses completessin el curs de Teologia. Tenen una formació insuficient i es transformen en treballadores de capellans; una dona no entra a la vida religiosa per a això.

I amb les dones laiques igualment: a l'Església li costa entendre que el laic necessita guanyar-se la vida; per a tasques eclesials cal contractar-lo amb salaris dignes i en condicions. Francesc ha criticat el clericalisme que, d'una banda inferioritza la dona i, de l'altra, imposa el poder pel fet de ser capellans.

Quina és realment l'actitud del papa Francesc amb les dones?

El Papa valora les dones i han tingut i tenen un paper molt important en la seva vida, la primera, la seva àvia Rosa. En la darrera visita a Colòmbia, va destacar que hi havia ciutats on ja no hi havia homes (morts o militaritzats) que havien estat reconstruïdes per dones. Això també s'ha notat en el grup que va crear sobre el diaconat femení; hi ha molta esperança en ell, però caldria que s'afanyés i en sortís alguna cosa. A més hi ha base historiogràfica.

Sembla que hem oblidat que a les primeres comunitats cristianes la dona hi tenia un paper molt rellevant.

Efectivament, Pau va ser format per Priscil·la i Àquila. Es mostra que la dona tenia un lideratge, va haver-hi fins i tot bisbesses. Després això es va perdre i és hora de recuperar-ho. Mirem les esglésies cristianes anglicana i protestant: tenen una experiència bona i positiva, i hi ha prou temps històric per avaluar-ho. Hi ha moltes resistències, però cal intentar trencar els murs i anar ocupant espais.

A la conferència es va referir al fet que «l'estigma d'Eva continua pesant sobre la dona en l'Església».

De fet, hi ha una discriminació pel cos, perquè aquest és l'argument per no ordenar dones. Diuen que en el cas de la dona no hi ha matèria. I quina és la matèria, el penis? També s'argumenta en la tradició, que Jesús no va ordenar dones, però és que tampoc no va ordenar homes. En el fons no s'ha fet bé el pas del judaisme més tradicional al cristianisme. En el grup de Jesús hi havia dones. Sempre que Jesús posa un bon exemple —la vídua que dona l'òbol, Maria que va escollir la millor part...—, posa una dona. Tot comença amb

elles, són els primers testimonis de la resurrecció, i això no és reconegut. L'estructura de l'Església-institució es menja el carisma i aquest cal desenterrar-lo.

De quina manera la fe i el fet de ser cristiana poden ser un camí d'alliberament i també de creixement per a la dona?

He vist dones que vivien oprimides, confinades, i que quan han descobert la Paraula de Déu els ha suposat una cosa molt important en les seves vides. Algunes de les més pobres eren analfabetes i han après a llegir per poder llegir la Bíblia. Posar la Bíblia en mans de les dones és una cosa molt revolucionària i potencialment alliberadora; quan les dones s'apropen a l'Evangelí, la vida adquireix un altre sentit, més gran, que no és senzillament néixer, créixer, casar-se o no, reproduir-se, tenir cura dels fills... L'Església, en el sentit de comunitat de seguidors de Jesús, els pot ajudar molt, malgrat que l'Església institucional les desconsidera.

L'èxit de les Esglésies noves és que cuiden molt l'acollida. Si la dona tingués un paper més protagonista en l'organització de l'Església, aquesta seria més acollidora, més afectiva.

El matrimoni Lucchetti-Bingemer a la seu de Cristianisme i Justícia.

Aquesta presa de consciència de la pròpia dignitat, quines conseqüències té en l'esfera pública?

Per a moltes dones l'Església és el camí de transició de l'àmbit domèstic al públic, perquè aquí sí que les deixa anar el marit i en canvi no al sindicat o a altres espais. Moltes dones que han començat en l'Església, s'han conscienciat, i ara les trobem en les lluites contra el racisme, per la Terra. L'evangelí és profundament revolucionari, el que passa és que l'Església molts cops ho desactiva i cal recuperar-ho. De totes les revolucions que porta l'evangelí, la revolució de la dona és una de les més importants. En el temps de Jesús, no va haver-hi cap rabí que acceptés dones en el discipulat, ell va ser el primer; també a tractar-les igual i amb respecte. El cristianisme porta una bona notícia per a la dona.

Una Teologia de l'Alliberament viva

Vostè ha estudiat els vincles entre la Doctrina Social de l'Església (DSE) i la Teologia de l'Alliberament. Quin fil les ressegueix?

La DSE és d'importància fonamental i sempre ha estat present en els Pares de l'Església. Com a corpus doctrinari neix amb Lleó XIII com a resposta al fet d'haver perdut la classe obrera. A Amèrica Llatina poca gent coneix els documents de l'Església, són avorrits i àrids, però sí els de la Teologia de l'Alliberament; fins i tot els teòlegs els explicaven als més

pobres amb un llenguatge més senzill. Al Brasil va haver-hi una aliança entre la DSE i la Teologia de l'Alliberament de vegades amb predomini d'aquesta última perquè tenia més canals de comunicació amb el poble. Mai no he entès la ràbia que va tenir el Vaticà amb la Teologia de l'Alliberament, tan sols pel fet d'assumir categories d'anàlisi marxistes, que no és assumir-ne els principis. En el fons, és una teologia eclesial, fidel a l'Església i que no es restringeix a l'àmbit acadèmic, sinó que té un peu a la pastoral. Es fa teologia mirant la realitat amb voluntat de tenir-hi impacte; la Teologia de l'Alliberament vol ser una paraula qualificada per ajudar en el procés de superació de la injustícia.

La Teologia de l'Alliberament no ha mort, perquè la pobresa existeix encara, potser amb noves formes més sofisticades i rostres nous (com els migrants). A més ha eixamplat el ventall prenent com a objecte no només els pobres socioeconòmics i polítics, sinó també les pobreses antropològiques (gènere, ecologia, diàleg interreligiós...). [Es pot ampliar la informació sobre el tema en el seu llibre *Teologia latinoamericana: raízes e ramos* (Petrópolis, Vozes, 2017) a partir d'unes conferències que va fer al Boston College dels Estats Units].

«El cristianisme porta una bona notícia per a la dona»

Una teòloga que s'inspira en els místics Lucchetti Bingemer és una capdavantera entre les teòlogues llatinoamericanes i compta amb una base sòlida perquè va completar la seva formació a Roma, animada pel pare João Batista Libânio. Com a periodista, va començar treballant a la Conferència Episcopal Brasileira i allà va observar amb admiració com els bisbes s'enfrontaven a la dictadura, denunciaven les tortures i defensaven els drets humans. «Em va donar un amor per aquella Església», recorda i va prendre la decisió d'estudiar Teologia; des de llavors fa més de quaranta anys que es mou per l'àmbit acadèmic.

Aquesta teòloga, que ha impartit formació a bisbes i clergues, ha hagut de lluitar contra estereotips i prejudicis de tot tipus: «He predicat recessos i en l'avaluació hi ha respostes gracioses: "Vostè no té experiència presbiteral, sí de mare." Doncs sí, a més de l'experiència de mare, també tenim més capacitats», defensa. No en va, va assessorar els bisbes en la preparació de la Conferència d'Aparecida.

A M. Clara Lucchetti se la pot trobar a la càtedra Carlo Maria Martini de la Pontifícia Universitat Catòlica de Rio de Janeiro, promovent el diàleg entre fe i secularitat, i investigant en la mística contemporània: «És un lloc de llibertat, de creativitat. Estudio aquests personatges estranys situats en els marges, en llocs molt seculars: Thomas Merton, Simone Weil, Etty Hillesum... són persones que em fascinen», sosté. Tot això ho ha destil·lat al llibre *El misterio y el mundo* (San Pablo, 2017).

«L'APP de la Litúrgia de les Hores és una gran ajuda per als qui anem amunt i avall»

CatalunyaCristiana. 29 octubre 2017. Carme Munté

Pau Sabé, enginyer informàtic

El Pau Sabé Martínez té 23 anys i és de Sant Esteve de Palautordera. És enginyer informàtic i crea aplicacions per a mòbils i webs. El seu darrer projecte ha estat l'aplicació per a mòbil de la Litúrgia de les Hores en català, amb la mateixa versió del text oficial preparat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Com ha estat l'experiència de fer l'APP de la Litúrgia de les Hores?

Feia temps que ja havia creat una aproximació a aquesta APP que es deia LitCat. Només estava per a Android i només es podia resar laudes i vespres en el format més bàsic (sense festes, solemnitats, etc.). Ja feia temps que volia millorar l'aplicació i fer-la completa quan un mossèn conegut, Mn. Joan Obach, em va posar en contacte amb el Centre de Pastoral Litúrgica. Resulta que estaven buscant un desenvolupador com jo, així que m'hi vaig posar de seguida. Fer aquesta aplicació m'ha portat moltíssim temps i esforç. La seva complexitat no eren tant els botons, les pantalles o la resta d'elements de programació sinó el complex sistema que permet que a partir d'un dia del calendari et digui quines oracions toca. Malgrat això, m'ha encantat i tinc moltes ganes de fer ampliacions que tinc pensades i que la gent em proposa.

Què facilita aquesta aplicació?

Bàsicament la pregària de la Litúrgia de les Hores completa en català, sense necessitat d'internet i gratis en Android i iOS. És completa perquè depenent del dia, de si hi ha una festa, una solemnitat o una memòria i de la diòcesi en què estiguis, et mostrarà les oracions corresponents. És una gran ajuda per a tots els qui anàvem amunt i avall amb els volums i a vegades ens costava trobar les oracions que toquen en dies especials. A part, sempre que vulguis es poden configurar molts paràmetres com ara la teva diòcesi o la mida del text. De moment, només hi ha l'any 2017 però aquest mateix mes sortirà una actualització amb el 2018.

L'Església catòlica té molt camp per recórrer pel que fa a noves tecnologies?

Definitivament, sí. L'Església catòlica, com qualsevol empresa, té un objectiu clar, que és apropar la gent al Senyor. I ho ha de fer de forma eficient. Avui dia les noves tecnologies

tenen un gran paper en les nostres vides i, per poder aconseguir el seu objectiu, l'Església necessita utilitzar-les. Penso que aplicacions com la del CPL poden fer més fàcil la pregària dels que ja resàvem la Litúrgia de les Hores i més atractiva als qui no. Crec que és bo, doncs, que l'Església catòlica utilitzi les noves tecnologies i que és tan gran el conjunt Església que dona peu a molt camp per recórrer.

Tens més projectes en ment?

Sí, de fet estic treballant en tres projectes més. VocationGo és una aplicació per facilitar la pregària per les vocacions sacerdotals. També estic treballant en la renovació de la web de Worship.cat. El tercer projecte és CBCN (Catholic Barcelona), una aplicació on pots trobar esdeveniments catòlics per a joves puntuals o grups que es troben periòdicament. A part, tinc algunes idees que haig de madurar i potser algun dia desenvolupar. Crec que hi ha moltes oportunitats en aquest mercat i m'encantarà treballar-hi. S'ha de dir que per a mi fer feines relacionades amb l'Església és un punt de motivació extra.

L'Església sol funcionar amb voluntariat. Costa professionalitzar certs serveis?

Precisament, estic intentant professionalitzar el que fins ara feia de forma voluntària. Estic treballant com a autònom des de fa molt poc. Com ja s'ha dit, l'Església s'aguanta per l'esforç dels voluntaris però, tot i així, tot treballador es mereix el seu jornal. Ara que he acabat els meus estudis m'agradaria convertir-me en un professional i poder-me dedicar a fer aplicacions i webs tot el meu temps laboral.

«Les noves tecnologies tenen un gran paper en les nostres vides i, per poder aconseguir el seu objectiu, l'Església necessita utilitzar-les»

« Que el Whatsapp no s'apoderi de vosaltres »

Vicent Partal

«No sabeu qui ha originat la cadena? Doncs talleu-la. No la feu créixer»

La proliferació de l'ús de les xarxes socials i de la missatgeria personal és una de les claus que explica per què, darrerament, els moviments socials s'han pogut imposar amb una relativa facilitat als grans mitjans i crear un ecosistema informatiu diferent i molt més lliure. Facebook i Twitter, primer, però també Whatsapp, Telegram i Signal han estat unes eines

molt importants per a combatre la uniformitat informativa. Per exemple, sense aquestes eines, l'independentisme segurament no hauria assolit el nivell d'informació actual ni la capacitat d'organització arreu del territori.

WhatsApp

darrers dies, per exemple, les nostres bústies s'han omplert de missatges falsos sobre manipulacions del cens electoral, de crides a anar a votar en una votació sense importància d'un diari alemany o suís, i d'afirmacions sobre fets que ni tan sols passaven.

Ara bé, com passa gairebé amb totes les coses, aquestes eines també han tingut –i tenen– la cara negativa. Sobretot, pel que fa a la dispersió de rumors sense fonament, que creen estats d'ànim i fan perdre un temps preciós a molta gent. Aquests

Controlar els rumors és molt difícil. Aquesta és la nostra tasca, la dels periodistes, i procurem fer-la tan bé com podem. Però no podem desmentir rumors cada segon. Per això, la societat també ha d'estar educada en la gestió d'aquest model de comunicació. Si no, pararem tots bojos. Aquesta mania de rebre un missatge de Whatsapp, per exemple, i reenviar-lo a totes les adreces telefòniques sense comprovar l'autenticitat de la informació que s'hi comunica és enormement perillosa.

No dic que feu una investigació periodística cada vegada, però, per exemple, és tan senzill com no fer córrer missatges anònims. No sabeu qui ha originat la cadena? Doncs talleu-la. No la feu créixer. No ho veieu clar? Doncs feu una cerca simple a Twitter o Google i segur que trobareu un munt de gent que parla d'això mateix i, probablement, alguns d'ells ja han resolt el dubte. Els periodistes ja farem, i ja fem, la nostra feina, com hem fet amb aquest article d'avui, en què us expliquem que no passa res de res amb el cens i que ningú no el manipula. Però feu-vos un favor a vosaltres mateixos i fem-nos-el tots junts: no deixeu que el Whatsapp s'apoderi de vosaltres. Ja veureu com teniu menys angoixa i tots funcionem millor.

« Una guia espiritual meravellosa »

Joan Manel Gutiérrez Delgado
CataunyaCristiana

Aquesta obra és una guia espiritual meravellosa que l'autora, Joan Chittister, ens ofereix a tots aquells que busquem una vida amb sentit. És un llibre molt actual, sobretot a causa de les convulsions socials i polítiques que patim al món.

L'obra està enfocada a tots aquells que, individualment o col·lectivament, busquem un veritable sentit a la nostra existència i als canvis socials i polítics que s'acosten. L'autora, amb la seva obra, vol influir en aquesta recerca del sentit en qualsevol persona, de qualsevol religió o pensament social.

La seva obra s'inspira en la regla de sant Benet, sempre actual i influent en els avatars espirituals i polítics del món d'avui. Pretén crear un monestir del cor, on hi podem trobar un Déu que ens estima i que no exclou ningú ni crea fronteres terrenals, un Déu que és universal i que no discrimina ningú per la seva cultura, religió o orientació política.

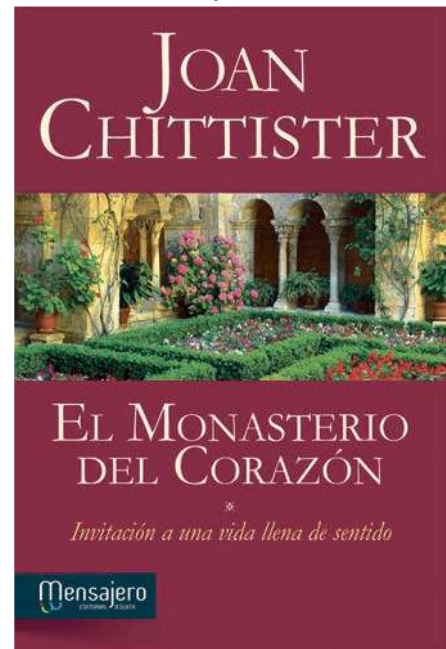
Enfront dels poders polítics i econòmics que ens volen dividir i relegar l'ésser humà a una dada econòmica o simplement manipular-la per aconseguir els seus objectius terrenals, l'autora ens ofereix una via per ser contundents a l'hora de dirigir les nostres opcions de vida. Cal que ens cuidem dels falsos profetes, tant religiosos com polítics, que ens volen dividir i trencar la convivència i la pau social.

L'autora, Joan D. Chittister (nascuda el 26 d'abril del 1936) és una monja benedictina nord-americana, periodista i escriptora. La germana Joan va estudiar a la Universitat de Notre Dame i va obtenir el doctorat a la Universitat de Pennsilvània i es va especialitzar en teoria de la comunicació. Durant un any va ser professora convidada a la Universitat de Cambridge (Anglaterra).

És autora de 35 llibres sobre vida religiosa i teologia cristiana i està considerada un dels referents internacionals en temes com la dona a l'Església catòlica, l'opció pels pobres, la pau, la justícia i, en general, els temes candents de l'Església i la societat contemporània.

Actualment escriu una columna diària en la web del National Catholic Reporter, titulada From Where / Stand. Pertany a la comunitat benedictina d'Erie, a Pennsilvània, Estats Units, on ha servit com a priora durant 12 anys. És també la fundadora i actual directora executiva de Benetvision (www.benetvision.org), un centre de recursos i investigació per a l'espiritualitat contemporània també a Erie. Pertany a Global Peace Initiative of Women, organització patrocinada per l'ONU per formar dones líders en l'àmbit de la fe i la pau, especialment al Pròxim Orient.

La lectura d'aquest llibre ens ajuda a trobar dins nostre l'orientació cristològica i emocional per recarregar la nostra energia espiritual: la pau, l'amor i l'ajuda generosa i real envers el proïsme, i eliminar fronteres i tota mena de divisions.

Missa de difunts per als sense sostre

El Hospital de Campaña de Santa Anna enciende 42 velas en recuerdo a aquellos que han muerto en la calle durante este año

03 noviembre, 2017 -

MONTSE PUNSODA

Una vela para recordar a aquel que ha muerto en la calle durante este año. Con este acto simbólico y con motivo de la reciente festividad de Todos los Santos, **el Hospital de Campaña de Santa Ana ha dedicado una misa a los difuntos sin hogar** que al morir no recibieron una despedida digna. 42 almas en total, con nombres y apellidos, recordadas con cada llama que encendía, para volver a la memoria los sin rostro y los predilectos de Cristo.

En la celebración participaron los mismos usuarios que durante las 24 horas del día acoge el hospital de Campaña, también los voluntarios, los amigos y los comprometidos con el proyecto como Eduard Sala jefe del departamento de Acción Social de Caritas Diocesana de Barcelona o la teresiana M. Victoria Molins.

El rector de la parroquia Mn. Peio en el momento de la homilía recordó momentos compartidos con los sin hogar en Santa Ana algunos mejores y otros más complicados pero como un hogar siempre en familia. Y recordó como tras cada uno está el rostro de Cristo que nos pide ayuda.

Fue una celebración que se desarrolló con la ternura y el calor que da una familia, una con muchos miembros todos diversos pero ellos almas llenas de amor, dispuestas a recibir y dar una mano.

« LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic»

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

25 DE NOVEMBRE, PROPERA JORNADA DE FORMACIÓ PERMANENT AMB MÍRIAM DIEZ BOSCH

Data: 25 de novembre de 2017, dissabte.

Hora: 9.45-13. **SESSIÓ MATINAL.**

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea
(Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Tema:

LA VIDA RELIGIOSA EN UNA SOCIETAT MEDIÀTICA I DIGITAL. La tecnologia canvia la nostra identitat i vocació? Pautes per sobreviure en un món hipertecnològic

Ponent: Dra. Míriam Diez Bosch. periodista especialitzada en religió. Professora de la Universitat Gregoriana de Roma, de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura, també és la directora de l'àrea d'experts del portal Aleteia a Roma.

Pas 1 - Inscripcions: **UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA.** Correu electrònic: urc.info@gmail.com
Tot indicant el nom i cognoms de la persones o persones participants i la institució a la que pertanyen.

Pas 2 - Pagament 10 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres MD**

LA XXIV ASSEMBLEA DE CONFER EMITIRÀ EN DIRECTE

Madrid, 7 de noviembre de 2017 (IVICON).- Entre los días 13 y 15 de noviembre, CONFER celebrará su XXIV Asamblea General con el título "La Vida Consagrada ante el Sínodo sobre los jóvenes" y bajo el lema: "Se puso a caminar con ellos" (Lc. 24,15). El canal de Youtube de la CONFER emitirá en directo las ponencias y mesas de experiencias de las tres jornadas, con el fin de abrir a religiosas y religiosos, y a toda la audiencia interesada, la reflexión y los diálogos que el sínodo de los jóvenes, convocado por el Papa Francisco para el año que viene, suscita en la Vida Religiosa y la Iglesia española. Canal Youtube CONFER:

https://www.youtube.com/channel/UCZOWlhpYXoFmzEuNBrVqENg?view_as=subscriber

**Actes, activitats, cursos, seminaris, informacions,
presentacions...**

XIII Jornada del Grup sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans

XIII Jornada del Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans, dels Equips de Pastoral de Política i Comunicació i de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

“La Comunitat” (18 de novembre 2017)

Programa

09:00 Inscripció i acolliment.

09:30 Inauguració de la Jornada

- ☐ Benvinguda per part del consiliari del Grup Sant Jordi, **Enric Puig i Jofra**.
- ☐ Inauguració oficial de la Jornada.

10:15 Motivacions i sentit de la jornada, per part de **Josep Maria Esquirol**, filòsof i professor, del Grup Sant Jordi.

10:30 Primera ponència titulada “**La comunitat eclesial**”, a càrrec del bisbe emèrit de Sant Sebastià **Juan María Uriarte**. Serà presentant pel periodista i escriptor **Antoni Batista**.

11:30 Descans. Café.

12:00 Segona ponència titulada “**La comunitat humana**”, a càrrec de **Salvador Cardús**, sociòleg, escriptor i professor de Sociologia de la Religió de la Universitat Autònoma de Barcelona. Serà presentat per la secretària general de la Universitat Ramon Llull, **Anna Berga Timoneda**.

13:00 Debat obert. Diàleg.

14:00 Final de la sessió del matí.

Dinar.

15:45 Taula rodona moderada per **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona. Participaran:

Jorge de Dompablo. Capellà de l'arxidiòcesi de Madrid.

Responsable de la Asociación San Francisco de Asís, dedicada a l'atenció de persones amb dificultats.

Mercè Soler, ex presidenta de l'ACO, secretària del Centre de Pastoral Litúrgica.

Josep Manuel Vallejo, caputxí, arquitecte i teòleg. Director de la revista “Catalunya Franciscana”.

16:45 Diàleg obert.

17:15 Reflexions finals de clausura, per part de **Carles Armengol**, del Grup Sant Jordi.

17:30 Comiat.

15:45 Taula rodona moderada per **Mar Galceran**, coordinadora tècnica del Lloc de la Dona. Participaran: **Jorge de Dompablo**. Capellà de l'arxidiòcesi de Madrid.

Responsable de la Asociación San Francisco de Asís, dedicada a l'atenció de persones amb dificultats.

Mercè Soler, ex presidenta de l'ACO, secretària del Centre de Pastoral Litúrgica.

Josep Manuel Vallejo, caputxí, arquitecte i teòleg. Director de la revista "Catalunya Franciscana".

16:45 Diàleg obert.

17:15 Reflexions finals de clausura, per part de **Carles Armengol**, del Grup Sant Jordi.

17:30 Comiat.

Presentem el nou logo de PROIDE

Celebració dels #25anysPROIDE

PROIDE Nord- El passat 29 d'octubre vam celebrar els #25anysPROIDE en la tan esperada festa a Sant Martí de Sesgueioles. Al voltant d'unes 100 persones ens vam reunir per a gaudir d'una jornada en la que PROIDE es va convertir en una companyia aèria i els i les presents, van ser els passatgers de l'avió PR-25 amb destí Guatemala, Perú, Madagascar, Togo i Líban. Aquest va ser l'eix d'animació que va acompanyar la festa, escenificat a través d'uns tripulants de cabina i uns pilots vestits per a l'ocasió

així com una decoració acord a la temàtica. Els passatgers i passatgeres van fer un viatge a través d'aquest 25 anys amb un vídeo i posteriorment van conèixer a través dels diferents sentits, cadascun dels 5 països en els que treballem. Posteriorment vam cantar i ballar amb la música de 70xset, que ens va portar fins al moment de la gran sorpresa, just abans del dinar. Vols saber-ne més? Descobreix tots els detalls aquí i la galeria d'imatges.

ADORATRIUS: PEDAGOGÍA ADORATRIZ

SICAR cat té el plaer de convidar-vos, el **14 de novembre**, a les **17h**, a **Sant Pau del Camp**, a la presentació del llibre

PEDAGOGÍA ADORATRIZ

Una experiencia de amor,
liberación y encuentro

Amb la participació de:

- Aurelia Agredano, Delegada General de l'Obra Social d'Adoratrices
- Encarna Jordán, Directora de SICAR cat-Adoratrius
- Mònica Gijón, Autora del llibre i professora de la UB
- Josep Ma Puig i Rovira, Professor de la Facultat d'Educació UB

Actuació musical a càrrec de Roberto Morón Pérez

 Carrer de Sant Pau, 101. Barcelona
L2/L3 Paral·lel

Organitza

XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

25/10/2017 16:00

La XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya arrenca el 15 de novembre amb un cartell de vint pel·lícules i un curtmetratge

La Filmoteca de Catalunya, una de les principals seus de la Mostra, acollirà el cicle dedicat al director de cinema Terrence Malick

- En total hi ha previstes 69 projeccions en trenta sales d'arreu del territori, repartides en dotze ciutats
- El portal Cinema espiritual i de les religions ha modificat el disseny del seu format per adaptar-se a les característiques de qualsevol pantalla o dispositiu mòbil
- En el marc de la Mostra se celebrarà la segona trobada de directors de festivals de cinema espiritual de tot el món

La Direcció General d'Afers Religiosos, dependent del Departament de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, realitzarà la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, que tindrà lloc del 15 al 30 de novembre, amb un cartell de vint pel·lícules i el curtmetratge Mater Salvatoris, de Marc Barceló. En total hi ha previstes 69 projeccions en trenta sales repartides en dotze ciutats, ja que enguany s'hi han sumat els ajuntaments d'Olot, Manresa i Vilafranca del Penedès. Gràcies a la col·laboració de la Direcció General

de Centres Penitenciaris del Departament de Justícia, la Mostra arribarà als nou centres penitenciaris catalans.

Enguany, la Filmoteca de Catalunya, una de les principals seus de la Mostra, acollirà el cicle dedicat al director de cinema Terrence Malick, amb nou pel·lícules seleccionades pel comitè organitzador. La XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya exhibirà films dirigits per directors com Martin Scorsese o Mel Gibson; pel·lícules que fan visibles diferents tradicions religioses, i d'altres que tenen com a film conductor els grans aspectes que preocupen la humanitat: el sentit de la vida i la mort, l'amor i la guerra, la llibertat, les malalties, la solitud, el drama dels refugiats, la justícia o la solidaritat, entre d'altres.

En el marc de la Mostra se celebrarà el II International Seminar on Films and Values –segona trobada de directors de festivals de cinema espiritual de tot el món. Aquesta trobada, juntament amb la participació enguany en el Religion Today Film Festival de Trento, referma el posicionament de la Mostra a nivell internacional.

Des del 2014 la Direcció General d'Afers Religiosos encapçala l'organització de la Mostra de Cinema Espiritual, amb la participació de la Filmoteca de Catalunya, l'Obra Social "la Caixa", la Basílica de la Sagrada Família, Àgape i els cinemes Verdi.

En aquesta 14a edició de la Mostra seran un total de 29 les entitats que col·laboraran per fer-ne un aparador de la diversitat religiosa, la convivència i el diàleg interreligiós.

L'expansió territorial i la incorporació de nous espais d'exhibició han fet créixer la Mostra considerablement i la previsió d'enguany és superar els 5.000 espectadors. D'acord amb aquesta voluntat de creixement, la Mostra està adherida a Catalunya Film Festivals, la Coordinadora de Festivals i Mostres de Cinema i Vídeo de Catalunya.

El portal Cinema espiritual i de les religions

El portal Cinema espiritual i de les religions ha modificat el disseny del seu format per adaptar-se a les característiques de qualsevol pantalla o dispositiu mòbil. Aquest portal és un espai web on es pot trobar informació sobre la Mostra i sobre el Fons filmogràfic de les religions elaborat per la Direcció General d'Afers Religiosos. Aquest fons, coordinat pel professor Joan-Andreu Rocha, és una base de dades catalogada d'accés lliure que recull la producció cinematogràfica mundial referent a aquest àmbit.

La Mostra a les xarxes socials

Amb la voluntat d'incidir en el públic més jove, en l'edició d'enguany s'han activat comptes específics de la Mostra a Twitter, Facebook i Instagram per potenciar-ne la difusió. En totes tres xarxes socials, el perfil cinemaspiritcat informará sobre tota la programació, els detalls de les pel·lícules i el seguiment de les projeccions; el hashtag oficial de la Mostra serà

#cinemaspiritcat17. Amb aquesta mateixa etiqueta es podrà participar també en un concurs de fotografia de cinema espiritual a Instagram.

Pel·lícules a debat

La Mostra serà enguany a trenta sales de projeccions d'arreu de Catalunya (Barcelona, Blanes, Cerdanyola del Vallès, Girona, Lleida, Manresa, Olot, Reus, Tarragona, Terrassa, Vilafranca del Penedès i Vilassar de Mar). La col·laboració amb la Direcció General de Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia permetrà que la pel·lícula d'Edoardo Maria Falcone *Si Déu vol* es pugui veure a tots els centres penitenciaris de Catalunya: CP Brians 1 i CP Brians 2 (Sant Esteve Sesrovires); CP de Dones de Barcelona; CP de Joves (la Roca del Vallès); CP Lledoners (Sant Joan de Vilatorrada); CP Mas d'Enric (el Catllar); CP Ponent (Lleida); CP Puig de les Basses (Figueres), i CP Quatre Camins (la Roca del Vallès).

Totes les projeccions programades de la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya aniran acompanyades d'una proposta de cinefòrum per encoratjar la reflexió i el diàleg. Així, es comptarà amb la participació d'una seixantena d'especialistes en el món del cinema, filòsofs, periodistes, escriptors, intel·lectuals i membres de diferents confessions religioses, que faran la presentació de la pel·lícula i conduiran el debat posterior.

27a edició del Montserrat Jove

[27a edició del Montserrat Jove, el cap de setmana de l'11 i el 12 de novembre, que girarà al voltant de les pors i els mecanismes per superar-les](#)

Nou cap de setmana autèntic per a joves de 14 a 17 anys a Montserrat

La vuitantena de participants en el MJ27 viuran moments de reflexió, de jocs, de diàleg, de bon rotllo i, a més, faran nous amics

Montserrat, novembre de 2017. El dissabte 11 i el diumenge 12 de novembre tindrà lloc la 27a edició del **Montserrat Jove (MJ27)**, una trobada de cap de setmana per a nois i noies de 14 a 17 anys (entre 3r d'ESO i 2n de Batxillerat) interessats a compartir la fe, i a conèixer i conèixer gent nova en el marc del Santuari de Montserrat. El tema principal del **MJ27** girarà al voltant de **les pors que tots experimentem i els mecanismes per superar-les**. Durant aquests dos dies, els nois i noies que hi participin podran compartir lleure, inquietuds, reflexió i complicitats amb un grapat de joves d'arreu de Catalunya. L'objectiu del **Montserrat Jove** és viure experiències que ajudin a plantejar-se noves coses, a afrontar quan calgui els propis dubtes i a compartir, des de l'autenticitat, un cap de setmana amb joves de la mateixa edat en un lloc tan especial com Montserrat.

Els organitzadors del **Montserrat Jove** són un Equip d'Acollida format per dos monjos de la comunitat benedictina de Montserrat i una quinzena de monitors voluntaris –vinculats a Montserrat des de diferents àmbits–.

Les inscripcions s'han de fer amb prou temps, ja que les places són limitades a una vuitantena de nois i noies que tinguin entre 14 i 17 anys. **Les reserves s'han de fer per correu electrònic a través del web del Montserrat Jove:**

<http://montserratjove.blog.cat>. Cal recordar que els participants han de portar el sac de dormir i menjar pel dissabte, i esmorzar pel diumenge –el MJ27 finalitza a les 15.30h-. Des de l'organització també recomanen, per als participants d'enguany, que portin una lot, calçat còmode per caminar i, si s'escau, un instrument musical

OBSERVATORI BLANQUERNA

Dijous 9 de Novembre

missioners.cat
presentació del projecte i el documental
dels missioners catalans al món

Presenta: Jordi Sánchez Torrents, coordinador del projecte

Dijous 9 de novembre / 12.30 - 13.30h / Aula 102
Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna
Plaça Joan Coromines s/n (Barcelona)

Es prega confirmeu assistència a: obs@blanquerna.url.edu

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació,
Administracions Públiques i Història
Direcció General d'Afers Religiosos

DIPLOCAE
Consell de Diplocàcia Pública de Catalunya

Observatori Blanquerna
de Comunicació, Religió i Cultura

**Fem l'esforç plegats de construir una societat en pau, justa i solidària
fecc informa 659 | 6.11..2017**

Les escoles, espais de serenor, pau i conciliació i marcs d'aprenentatge i formació

Fa dies que des d'aquest espai insistim en un missatge encaminat a l'ànima de la nostra acció: un aprenentatge i formació fidel als nostres caràcters propis, fomentant en les nostres aules un clima de pau, fraternitat, diàleg i conciliació, genuïns pilars de la nostra societat i, alhora, apel·lar a fer una lectura serena de tot el que anem vivint treballant per contribuir a una solució pacífica i democràtica.

Certament, els esdeveniments que ens toca viure no ajuden a aquesta crida. A les titularitats i als seus equips se'ls presenta una tasca complexa. Procuren dia a dia cristal·litzar els seus caràcters propis, que ofereixen una proposta engrescadora de vida inspirada en l'Evangeli i en comunió amb les comunitats aplegades en l'Església, en diàleg obert i constructiu amb altres propostes de vida, corresponsables i solidàries amb les altres institucions educatives. I amb la Llei d'Educació de Catalunya com a marc de referència d'un país amb una cultura i amb una llengua que configuren una identitat pròpia, i que configura un sistema educatiu català que ha de permetre desplegar la pràctica educativa que millor respongui a la diversitat dels alumnes perquè la institució escolar pugui adoptar en tot moment mesures concretes per respondre els reptes que planteja una societat complexa i canviant com la

del segle XXI. Però, d'altra banda, no podem obviar que les institucions escolars giren sempre entorn una estructura política, que planteja la possible neutralitat o no de l'escola enfront la problemàtica social que l'encercla.

L'escola no es pot organitzar d'esquena a les realitats socials concretes. Una escola que ignora les realitats del seu país és una escola sense vocació, una escola que marxa inexorablement a la deriva. L'educació no es construeix en abstracte ni en un món ideal platònic, sinó que és una tasca extraordinàriament compromesa. Des de la FECC, sempre hem afirmat que l'educació mai no és neutra.

Formar part activa de la institució escolar ens permet aprendre el que és viure en societat: adaptar-nos a regles, complir amb les normes de comportament, aprendre a conviure amb els que podem no sentir-nos propers, sentir-se part d'una comunitat i treballar permanentment en el seu benefici i, en darrer terme, per als cristians, cercar la transcendència, descobrir-hi la presència de Déu bategant ben viva.

Hem dit, i repetit a bastament de manera rotunda que volem educar en pau i per la pau. Viure en pau és un anhel que encoratja la societat sencera. La pau no és un estat, és una actitud humana que, després de ponderar els pros i els contres, determina un ordre de prioritats que passa per l'acord, l'avinentesa, el respecte i, en definitiva, una acció en què l'amor sigui més rellevant que l'enfrontament.

Particularment a les nostres escoles, la pau és un exercici constant de voluntat per fer les coses ben fetes, amb dignitat, i també és la consciència que en aquest món no estem sols, sinó que compartim el trajecte que ens toca viure amb altres persones i les seves circumstàncies. Perquè per al cristianisme la pau va unida inseparablement a la justícia, tal com indica la Bíblia. Per això el Concili Vaticà II, per fidelitat a les arrels de l'Església, ho va voler subratllar a l'encíclica *Gaudium et Spes*: "Aquesta pau no es pot atènyer aquí a la terra, si no és salvaguardat el bé de les persones i si els homes no es comuniquen els uns als altres, amb llibertat i confiança, les riqueses del seu esperit i del seu enginy. Una voluntat decidida de respectar els altres homes i pobles i llur dignitat, com també la pràctica constant de la fraternitat són enterament indispensables per a la construcció de la pau. Així la pau és també un fruit de l'amor que va més enllà del que la justícia pot donar" (Cfr. GS, paràgraf 78).

Potser ens cal un temps de serenor, que no significa en absolut acceptar l'obstinació dels fets consumats. Potser cal transmetre a la nostra comunitat gestos d'equanimitat i desapassionament, d'una pau que no es pot barrejar amb la comoditat amb la qual a vegades la confonem. Perquè el benestar que dona la pau és el resultat d'aquesta recerca continuada cap a l'acord, i del rebuig també continuat de la ira i de l'odi.

Malgrat les dificultats, les debilitats pròpies, les sol·licitacions violentes externes, hem de continuar construint a les aules el clima de pau, conciliació i justícia, sa refugi dels alumnes que seran en un futur el pilar del nostre poble.

Signes dels temps a TV3 : « Seminari Interdiocesà »

El Seminari Major Interdiocesà és una institució formativa de l'Església catalana on estudien 25 seminaristes dels bisbats de Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic. Com viuen els futurs sacerdots de Catalunya? Quina formació reben els joves que volen ser capellans? "Signes dels temps" entrevista Norbert Miracle, rector del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. La conversa s'ha gravat a l'edifici del Seminari Interdiocesà a Barcelona.

TV3 – Programa: Signes dels Temps
Dia: 12 de novembre de 2017, diumenge.
Hora: 10.30 h.

www.tv3.cat/signesdelstemp

www.facebook.com/signesdelstemp

www.twitter.com/signesdelstemp

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67
Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com
<http://www.urc.cat>